

Biuletyn Tygodniowy CIZ

Biuletyn Centrum Informacyjnego Zakonów opracowywany przez zespół portalu internetowego www.zyciezakonne.pl i sekretariat Konferencji Wyższych Przełożonych Zakonów Męskich

12-18 lutego 2013

7/2013 (207)

Wiadomość tygodnia

„Abyśmy umacniali swoją wiarę i wzrastali w miłości”

W środę w Kościele katolickim rozpoczął się czterdziestodniowy Wielki Post. Kapłani posypują popiołem głowy wiernych i wzywają ich do nawrócenia oraz wiary w Ewangelię. Na ten święty czas Benedykt XVI wystosował okolicznościowe orędzie.

Ojciec Święty pisze, że Wielki Post zachęca nas, abyśmy umacniali swoją wiarę przez uważniejsze i dłuższe słuchanie Słowa Bożego oraz udział w sakramentach, a zarazem, byśmy wzrastali w miłości, w miłości do Boga i do bliźniego, także poprzez konkretne zalecenia postu, pokuty i jałmużny.

Papież zwraca uwagę na ścisły, nierozwalny związek, jaki zachodzi między wiarą i miłością. Uważa, że nie możemy nigdy rozdzielać czy wręcz przeciwstawiać wiary i miłości. „Wiara bez uczynków jest jak drzewo bez owoców: te dwie cnoty wynikają z siebie nawzajem” – podkreśla. „Wiara poprzedza miłość, ale okazuje się autentyczna tylko wtedy, gdy miłość jest jej uwieńczeniem” – dodaje.

Zdaniem Benedykta XVI największym dziełem miłości jest ewangelizacja, czyli

„posługa Słowa”. „Nie ma bardziej dobroczynnego, a zatem bardziej miłosiernego działania na rzecz bliźniego niż łamanie chleba Słowa Bożego, dzielenie się z nim Dobrą Nowiną Ewangelii, wprowadzanie go w relację z Bogiem: ewangelizacja jest największą i pełną promocją osoby ludzkiej” – pointuje papież.

Benedykt XVI w orędziu zapewnia wszystkich o swojej modlitwie za nich i życzy, aby w tym cennym czasie Wielkiego Postu ożywili swoją wiarę w Jezusa Chrystusa i miłość do Boga oraz do każdego brata i siostry, których spotykają w swoim życiu.

jms

Wiadomości krajowe

Abp Martyniuk: zakony to serce i dusza Kościoła

W Kościele greckokatolickim, zgodnie z kalendarzem juliańskim, obchodzone jest dziś święto Ofiarowania Pańskiego i Dzień Życia Konsekrowanego.

Zakony to serce i dusza Kościoła, ich praca i modlitwa jest świadectwem dla świata – mówi metropolita przemysko-warszawski obrządku bizantyjsko-ukraińskiego „To jest dzień, powiedziałbym, nie tylko życia konsekrowanego, ale dzień świętości Kościoła, to jest taki dobry barometr – zauważył abp Jan Martyniuk.

– Jak jest rozwinięte życie zakonne, życie kontemplacyjne, to wtedy Kościół żyje, ten Kościół jest głęboki, przebóstwiony. Jeśli życie zakonne słabnie, to słabnie i Kościół”.

W Polsce do greckokatolickich zakonów męskich i żeńskich należy ponad 100 osób
Za: [Radio watykańskie](http://Radio.watykańskie)

Dzień chorych u marianów na warszawskiej Pradze

„Życie ludzkie jest święte dla każdego, a skoro święte to jest niedotykalne” - powiedział w homilii abp Henryk Hoser SAC w sanktuarium Matki Bożej z Lourdes na warszawskiej Pradze w poniedziałek, 11 lutego. W tym dniu odbyły się w tej parafii, prowadzonej przez księży Marianów centralne uroczystości diecezji warszawsko-praskiej z okazji XXI Światowego

Dnia Chorego. Mszy św. po której odbyło się nabożeństwo i błogosławieństwo laurdzkie przewodniczył ordynariusz Diecezji Warszawsko Praskiej ks. Abp Henryk Hoser.

Hierarcha przestrzegwał w homilii przed odrzuceniem chorych i cierpiących oraz przed „kuszeniem ludzi do przyjęcia eutanazji i przyspieszania śmierci ludziom cierpiącym”. Przypomnił słowa Ewangelii: „Byłem chory a odwiedziliście mnie”, i powiedział, że zdamy sprawę na Sądzie Ostatecznym z tego, jak traktujemy ludzi chorych i jak zachowujemy się wobec nich. Ubolewał, że ludzie chorzy i cierpiący są traktowani jako mniej wartościowi.

Abp Hoser zachęcił chorych i ich bliskich do „szukania pomocy u Matki Bożej Siedmiu Boleści, która współcierpiała wraz z Chrystusem u stóp Krzyża i która zna ludzkie cierpienie, a także ponosiła konsekwencje naszych grzechów”. Po Mszy Św. i nabożeństwie eucharystycznym wierni tłumnie przystąpili do sakramentu namaszczenia chorych.

Uroczystości poprzedziła nowenna przed liturgicznym wspomnieniem Matki Bożej z Lourdes, patronki parafii, które przypada właśnie 11 lutego. Przez 9 dni modlitwy przed mszą świętą wieczorną prowadził i kazania głosił o. Kazimierz Wasilewski OFM Conv, egzorcysta z Niepokalanowa.

W poniedziałek, 11 lutego 2013, minęła 155 rocznica pierwszego objawienia NMP w Lourdes (11 lutego 1858). Od 1993 Kościół katolicki na całym świecie obchodzi 11 lutego, właśnie w święto Matki Bożej z Lourdes – Światowy Dzień Chorego, ustanowiony 13.05.1992 przez papieża Jana Pawła II.
Anna Dziemska

Niepokalanów pamięta o swoim świętym Założycielu

W niedzielę – 17 lutego 2013 r. wspólnota niepokalanowska pamiętała o swoim Założycielu. W tym dniu wspominaliśmy 72 rocznicę aresztowania św. Maksymiliana Marii Kolbego przez gestapo. Po porannych, zakonnych pacierzach mieszkańcy Niepokalanowa udali się do celi aresztowania św. Maksymiliana i tam wspólnie odmówili modlitwy, którym przewodniczył wikariusz klasztoru.

Centralnym punktem obchodów była Msza św. sprawowana w Bazylice o godz. 11:30. Głównym celebransem był o. Marian Płuciennik, pełniący pod nieobecność gwardiana o. Mirosława Bartosa, obowiązki przełożonego. Wśród koncelebransów byli: dyrektor Radia Niepokalanów – o. Damian Karczmar i dyrektor Instytutu Mariologicznego „Kolbianum” – o. Grzegorz Bartosik oraz proboszcz parafii – dziekan o. Andrzej Kuśmierski.

Od roku 2005 bardzo aktywnie w obchody związane z aresztowaniem o. Maksymiliana włącza się Związek Gmin Związanych z Życiem Świętego Maksymiliana Marii Kolbe. Siedzibą Związku jest miasto Zduńska Wola. W tym roku w skład delegacji reprezentujących Związek weszli: Piotr Niedźwiecki – Prezydent Miasta Zduńska Wola, Zbigniew Dychto – Prezydent Miasta Pabianice, Marek Tarnowski – Naczelnik Wydziału Promocji Miasta Oświęcim, Marek Olechowski – wójt Gminy Teresin wraz ze swoim zastępcą – Markiem Jaworskim. Obecny był również Starosta Sochaczewski – Tadeusz Koryś.

W Teresinie (na terenie parafii, której znajduje się Niepokalanów) jest Szkoła Podstawowa im. Św. Maksymiliana Kolbego. Uczniowie tej szkoły aktywnie włączyli się do liturgii Mszy św. poprzez czytania i modlitwę powszechną. Wystawili również poczet sztandarowy. Nad całością czuwała dyrektor – Alicja Jachimczyk. Oprawę muzyczną zapewnił Zespół „Miriam” pod kierownictwem o. Karola Olborskiego. Przed końcowym błogosławieństwem przemówił Prezydent Miasta Pabianic – Zbigniew Dychto, który w imieniu Związku Gmin „Kolbiańskich” uhonorował o. Teofila Ołówa z Niepokalanowa nagrodą. Jak uzasadnił to Przewodniczący Zarządu – o. Teofil „będąc franciszkaninem, uosabia najpiękniejszą wartość i dążenia bliskie Świętemu Maksymilianowi. W swoim pracowitym życiu pozostaje Ojciec rzecznikiem pokoju i dobra oraz zasady „zło dobrem zwyciężaj”. Działalność duszpasterska Ojca zawsze była przepojona czcią do Niepokalanowej i Świętego Maksymiliana”.

Drugą osobą, która otrzymała nagrodę był Tomasz Krzyżak, dziennikarz, pisarz, publicysta, autor wystawy oraz albumu pt. „Kolbe – Historia życia św. Maksymiliana”. Jest to bogato ilustrowana i pełna wzruszających wspomnień opowieść o św. Maksymilianie. Warto podkreślić, że album został nagrodzony w konkursie Stowarzyszenia Wydawców Katolickich FENIKS 2012 w kategorii „edytorstwo”.

Ostatnim punktem obchodów 72 rocznicy aresztowania św. Maksymiliana Marii Kolbego było złożenie kwiatów przez wikariusza klasztoru (w imieniu całej wspólnoty niepokalanowskiej) oraz przez przedstawicieli Związku Gmin Związanych z Życiem Świętego Maksymiliana Marii Kolbe. Wiązankę złożył również Starosta Sochaczewski – Tadeusz Koryś, jak i inni przybyli delegaci i pielgrzymi. Po czym zaproszeni

goście udali się do klasztornej refektarza na ciepły posiłek.

W tym dniu w Sanktuarium św. Maksymiliana współbracia z konwentu wystawili „Mękę św. Maksymiliana” według dokumentów, zeznań i świadectw. Autorem tego przedstawienia jest Kazimierz Braun, a reżyserem Anna Osławska. Spektakl ten miał na celu przybliżyć nas do osoby św. Maksymiliana – założyciela Niepokalanowa.
o. Jacek Staszewski OFMConv

Katowiccy franciszkanie rozpoczynają remont zabytkowego kościoła w Choczcu

Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego przyznało wysoką dotację na pierwszy etap remontu kolegiaty w Choczcu. Wraz ze zgromadzonymi już przez miejscową parafię środkami pozwoli ona na podjęcie niezbędnych robót konserwatorskich. Kościół pod wezwaniem św. Andrzeja pochodzi z 1629 r. z fundacji rodziny Lipskich jako kolegiata z trzema prepozytów-infulatów. Kapituła w Choczcu została zniesiona w 1818 r. a wraz z nią kościół utracił tytuł kolegiaty. Po pożarze drewnianego kościoła parafialnego św. Wawrzyńca w 1822 r. kolegiata stała się kościołem parafialnym. Całość zaliczana jest do najcenniejszych zabytków na terenie Wielkopolski. Od 2005 r., decyzją ordynariusza kaliskiego, biskupa Stanisława Napierały, opiekę nad obiektem oraz duszpasterstwo w Choczcu powierzono franciszkanom z prowincji panewnickiej którzy już zakończyli całonocny remont swojego klasztoru z 1623 r.

Za: www.panewniki.franciszkanie.pl

Sanktuarium salwatorianów w Trzebini – bazyliką mniejszą

Dnia 31 stycznia 2013 roku Kongregacja Kultu i Dyscypliny Sakramentów poinformowała: „na mocy uprawnień udzielonych jej przez Ojca Świętego Benedykta XVI bardzo chętnie przyozdabia na chwałę Bogu Kościół parafialny pod wezwaniem Najświętszego Serca Jezusowego w Trzebini, (...) zaszczytnym tytułem i godnością bazyliki mniejszej wraz ze wszystkimi prawami i przywilejami liturgicznymi jej przysługującymi”.

W maju 2012 roku za zgodą Kardynała Stanisława Dziwisza proboszcz parafii NSPJ w Trzebini rozpoczął starania o

nadanie wspomnianej świątyni tytułu Bazyliki Mniejszej. Jest to honorowy tytuł nadawany przez papieża kościołom wyróżniającym się wartością zabytkową, liturgiczną, pielgrzymkową i duszpasterską. Uzyskanie miana Bazyliki Mniejszej stawia kościół jako wzór dla innych pod względem przygotowania i przebiegu celebracji Najświętszej Eucharystii, pokuty i innych sakramentów.

Specjalnie opracowana dokumentacja uwzględniająca historię świątyni i sprawowanego w niej kultu (od 63 lat miejsce pielgrzymkowe) otrzymała *Nihil Obstat* Konferencji Episkopatu Polski, co umożliwiło podjęcie dalszych procedur, a w konsekwencji, po rekomendacji Arcybiskupa Krakowskiego, uzyskanie tytułu.

Uroczyste i oficjalne ogłoszenie kościoła Bazyliką Mniejszą nastąpi w dniu 14 września 2013 roku podczas czuwania fatimskiego. Najbliższe miesiące będą więc czasem duchowego przygotowania do tego wydarzenia. Za: www.sds.pl

Rekolekcje powołaniowe u misjonarzy oblatów

W dniach 11 – 14 lutego 2013 r. w murach świętokrzyskiego klasztoru Misjonarzy Oblatów Maryi Niepokalanej odbywały się rekolekcje powołaniowe dla katolickiej młodzieży męskiej: studentów, uczniów szkół średnich i gimnazjum. Tym razem w grupie 43 młodzieńców gościliśmy także kilkusobową grupę z Brukseli.

Młodzieńcy mieli okazję by w ciszy przed Najświętszym Sakramentem zastanowić

się jaką dalszą drogę życia w przyszłości wybrać (kapłaństwo, małżeństwo, życie zakonne), co zmienić w swoim życiu na lepsze, więcej niż zwykle pomodlić się, odprawić dobrą spowiedź świętą, doświadczyć wspólnoty.

W programie dni skupienia była codzienna Eucharystia, spotkanie z ojcem Danielem Biedniakiem OMI, spotkanie z ojcem Dariuszem Malajką OMI, wspólne modlitwy, konferencje tematyczne animowane przez O. Krzysztofa Jurewicza, okazja do refleksji, kierownictwo duchowe, kontakt z ojcami i braćmi oraz nowicjuszami z klasztoru, rekreacja i wiele młodzieżowej radości.

Niewątpliwie czas rekolekcji powołaniowych, był także okazją by poznać życie zakonne i zgłębić charyzmat jakim żyją Misjonarze Oblaci Maryi Niepokalanej.

Za: www.swietykrzysz.pl

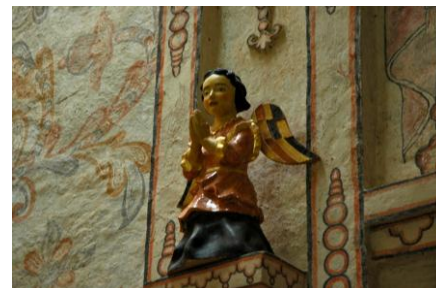
W telewizyjnej Jedynce o redukcjach jezuickich i franciszkańskich w Boliwii

Program Familijnej Jedynki w dniu 10 lutego w całości został poświęcony jezuickim i franciszkańskim redukcjom w Boliwii.

W zachodniej Boliwii znajduje się jeden z największych kulturalnych skarbów tego kraju, a także wyjątkowy symbol spotkania kultury europejskiej i amerykańskiej. Ze-spółt jezuickich i franciszkańskich redukcji misyjnych w Chiquitanii z pewnością należy do najciekawszych atrakcji turystycznych Boliwii.

Redukcje misyjne założone przez jezuitów na terenie obecnego departamentu Santa Cruz w wschodniej Boliwii przetrwały do dziś. W latach 1696 – 1760 jezuici założyli tu 10 osiedli, do których władze kolonii hiszpańskiej przesiedlały Indian z plemienia Chiquitos. Centralnym punktem każdej osady był kościół, którego architektura w przypadku tych redukcji stanowiła połączenie katolickich i lokalnych tradycji. Najlepiej zachowane misje to : San Francisco Javier, Concepción, Santa Ana, San Miguel, San Rafael i San José.

Jezuici musieli opuścić tę misję w roku 1767, zastąpili ich księża diecezjalni. Obecnie pracę duszpasterską w wikariacie apostołskim *Ñuflo de Chávez* prowadzą franciszkanie z Zakonu Braci Mniejszych. Od 2001 roku biskupem w Concepcion jest o. Antoni Reimann OFM, pochodzący z Opola i należący do wrocławskiej prowincji Św. Jadwigi Śląskiej. W 1990 roku misje zostały wpisane na listę światowego dziedzictwa UNESCO.

W audycji wystąpili: o. Kasper Kaproń – który opowiadał o historii redukcji oraz o. Piotr Nawrot, który jest pracownikiem naukowym w departamencie muzykologii w Ministerstwie Kultury w Boliwii, dyrektorem artystycznym Międzynarodowego Festiwalu Muzyki Renesansu i Baroku Amerykańskiego „Misiones de Chiquitos” i profesorem Wydziału Teologicznego Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, gdzie wykłada muzykę kościelną i historię kultury misyjnej. Zaprezentował m. innymi nagrania z zapisem muzyki z czasów redukcji jezuickich i franciszkańskich, to jego 27-letniej pracy i poszukiwań w Boliwii.

Oprócz tego o. Cezary Domagała mówił o redukcji jezuickiej w San Javier, zaś o. Wojciech Mazur – o redukcjach franciszkańskich w Guarayos. Za: www.jezuici.pl

Zapraszamy na www.zyciezakonne.pl gdzie znajdziecie Galerię poświęconą redukcjom jezuickim i franciszkańskim w boliwijskim regionie Chicitos

Refleksja Tygodnia

60-LECIE POLSKIEJ MISJI W BRAZYLII

Historia i dzień dzisiejszy

Początku Polskiej Misji Katolickiej należy się dopatrywać w nominacji pierwszego jej rektora. W dostępnych dokumentach (Archiwum księży misjonarzy – CM w Kurytybie, archiwum Prowincji Towarzystwa Chrystusowego w Brazylii) nie napotkałem na oddzielny dokument ustanawiający Misję. Z dostępnych mi dokumentów wy-

ni-ka, że na wniosek arcybiskupa Józefa Gawliny, opiekuna polskiej emigracji rezydującego w Rzymie, 4 lutego 1953 r. ks. Ludwik Bronny CM, wizytator zgromadzenia księży misjonarzy [w Brazylii nazywanych popularnie, jako wincentynami], został mianowany przez Kongregację Konsystorialną misjonarzem emigrantów

polskich w Brazylii. Nominację podpisał kardynał Adeodoto Giovanni Piazza, odpowiedzialny za tę Kongregację Stolicy Apostolskiej. Tradycyjnie w warunkach polskiego duszpasterstwa emigracyjnego funkcję tę utożsamiano z rektorem. Od tej chwili wszystkie pisma nadsyłane do Ks. Ludwika Bronnego i każdorazowego jego

następcy, były adresowane jako do rektora Polskiej Misji Katolickiej w Brazylii. Tak więc datę 4 lutego 1953 r. należy uważać za początek zorganizowania specjalnego duszpasterstwa polskiego w Brazylii. Stało się to dzięki zabiegom niestrudzonego arcybiskupa Józefa Gawliny.

Po księżach misjonarzach (ks. Ludwik Bronny 1953-56, ks. Stanisław Piasecki 1956-59, ks. Jan Pałka 1959-61, ks. Jan Pitoń 1962-72) rektorat Polskiej Misji Katolickiej został przekazany chrystusowcom. Pierwszym rektorem naszego zgromadzenia został mianowany 26 sierpnia 1972 r. ks. Paweł Piotrowski TChr przez biskupa Władysława Rubina delegata Prymasa Polski ds. duszpasterstwa emigracyjnego. Po rezygnacji ks. Pawła Piotrowskiego TChr (1972-1976) z pełnienia funkcji odpowiedzialnego za duszpasterstwo polonijne, tenże biskup Władysław Rubin 8 listopada 1976 r. mianował ks. mgr Benedykta Grzymkowskiego TChr rektorem PMK (1976-2009). Z kolei arcybiskup Józef Michalik – przewodniczący Konferencji Episkopatu Polski przesłał pismo (z dnia 26 maja 2009 r.) do ks. Zdzisława Malczewskiego TChr o zatwierdzeniu go przez Krajową Konferencję Biskupów Brazylii (pismo z dnia 3 kwietnia 2009 r. do przewodniczącego KEP) jako rektora Polskiej Misji Katolickiej.

Z inicjatywy rektora PMK od lipca ub.r. odbywa się w Brazylii peregrynację relikwii bł. Jana Pawła II. Relikwie nawiedzają wspólnoty polonijne, a także (według napływających do rektoratu próśb) parafie lokalne oraz zgromadzenia zakonne. Przesyłane relacje są bardzo budujące, świadczące o niegasnącej miłości Polonusów i

Brazylijczyków do „Jana Bożego”, jak Ojciec św. był nazwany podczas pierwszej pielgrzymki apostołskiej do Brazylii w 1980 r. Napływające relacje świadczą również o otrzymanych łaskach za pośrednictwem bł. Jana Pawła II.

Aktualnie Polska Misja Katolicka w Brazylii wydaje dwa periodyki. Jeden o charakterze naukowym, a noszącym tytuł „Polonicus” w nakładzie 300 egzemplarzy, a drugi „Echo Polonii Brazylijskiej” w nakładzie 500 egzemplarzy, będący zarazem jedynym piśmie ukazującym się w języku polskim w tym kraju.

W ramach przygotowania do jubileuszu 60-lecia PMK zostało wykonanych w Częstochowie kilkadziesiąt medali pamiątkowych. Na stronie z napisem polskim widnieje postać Pani Jasnogórskiej i Orzeł Polski, oraz tekst „aby żaden rodak nie zaginął na obczyźnie” – kard. August Hlond, Prymas Polski. Wokół medalu jest napis: 60 lat Polskiej Misji Katolickiej w Brazylii

(4.2.1953 – 4.2.2013). Z kolei na stronie medalu z napisem po portugalsku na tle brazylijskiej mapy umieszczona została postać Pani z Aparecidy, Patronki Brazylii oraz tekst: „Polacy i ich potomkowie wierni swojej wierze, pobożności maryjnej i swoim tradycjom, wzbogacają duchowo Kościół w Brazylii. Podczas uroczystości jubileuszowej medale będą wręczane z odpowiednim dyplomem tym wszystkim, którzy wspierają realizację zadań Polskiej Misji Katolickiej. Ponadto w wydawnictwie „Hlondianum” w Poznaniu wydrukowaliśmy z odpowiednią modlitwą i napisem pamiątkowym 6.500 obrazków z obrazem Pani Jasnogórskiej. Obrazki te będą rozdawane w czasie wspomnianej uroczystości, jak też Polonusom, którzy często zwracają się do PMK o podarowanie im podobizny Matki Bożej z Jasnej Góry.

Ze względu na: trwające w Brazylii wakacje letnie, później realizację Tygodnia Misyjnego w diecezjach, jako bezpośredniego przygotowania do Światowego Dnia Młodzieży w Rio de Janeiro i trwanie tego ważnego wydarzenia w życiu Kościoła, postanowiliśmy przesunąć uroczystości jubileuszowe PMK na późniejszy okres. O wybranej dacie poinformujemy w stosownym czasie.

Zapraszamy do odwiedzin naszych dwujęzycznych witryn internetowych:

www.polonicus.com.br

www.polska-misja.com.br (portal jest w przebudowie... W krótkim czasie ukaże się w nowej szacie.)

Ks. Zdzisław Malczewski TChr Rektor PMK w Brazylii Za: www.chrystusowcy.pl

Wiadomości zagraniczne

Polski oblat – misjonarz Eskimosów – biskupem w arktycznej Kanadzie

Benedykt XVI mianował biskupem diecezji Churchill – Zatoka Hudsona w Kanadzie polskiego misjonarza oblata Maryi Niepokalanej o. Wiesława Krótkiego. Jest on następcą bp. Reynalda Rouleau, również ze zgromadzenia Misjonarzy Oblatów Maryi Niepokalanej, który złożył rezygnację ze względu na wiek.

Biskup nominat Wiesław Krótki ma 48 lat. Urodzony 12 czerwca 1964 r. w Istebnej na Śląsku Cieszyńskim, w wieku 15 lat wstąpił do Niższego Seminarium Duchownego Misjonarzy Oblatów Maryi Niepokalanej w Markowicach na Kujawach. Przyjęty jako jego absolwent do nowicjatu tego zgromadzenia w Kodniu, po studiach seminaryjnych w Obrze i święceniach kapłańskich w

1990 r. został wysłany na misje do północnej Kanady.

Od tego czasu o. Krótki OMI najdłużej pracował wśród eskimoskich Inuitów w Igloodik. Był też w latach 1999-2005 przełożonym delegatury misyjnej oblatów w Zatoce Hudsona.

Północnokanadyjska diecezja Churchill – Zatoka Hudsona zajmuje ogromną przestrzeń ponad 2 mln km kwadratowych, prawie ośmiokrotnie większą od Polski, ale zamieszkiwaną tylko przez 32 tys. ludzi. Katolików jest tam mniej niż 9 tys. W 16 bardzo odległych od siebie parafiach pracuje 10 księży, w tym siedmiu oblatów.

Za: [Radio watykańskie](http://Radio.watykańskie)

25 lat chrystusowców w chicagowskim Trójcowie

25 lat temu chrystusowcy przybyli do Chicago i uratowali od zamknięcia kościół

pw. Trójcy Świętej wybudowany ponad 100 lat temu przez i dla Polaków. Z tej okazji 10 lutego br. Polska Misja Duszpasterska pw. Trójcy Świętej w Chicago świętowała srebrny jubileusz istnienia.

Oprócz członków i przyjaciół Misji w uroczystej Mszy Świętej, a następnie w bankiecie wzięli udział liczni goście honorowi: bp Andrzej Wypych – biskup pomocniczy archidiecezji Chicago i delegat kardynała ds. Polonii, ks. Tomasz Sielicki SChr – przełożony generalny Towarzystwa Chrystusowego dla Polonii Zagranicznej, ks. Paweł Bandurski SChr – przełożony prowincji północnoamerykańskiej Towarzystwa Chrystusowego dla Polonii Zagranicznej, matka Edyta Rychel MChR – przełożona generalna Sióstr Misjonarek Chrystusa Króla dla Polonii Zagranicznej, pani Paulina Kapuścińska – konsul generalny Rzeczypospolitej Polskiej w Chicago. Specjalne słowo i błogosławieństwo w wersji multimedialnej nadesłał kardynał Francis George.

W latach 80-tych dwudziestego wieku parafii Świętej Trójcy groziło zamknięcie. Polacy wyprowadzili się w inne dzielnice, a kościół na Trójcowie świecił pustkami. Na prośbę walczących o Trójcowo Polaków, kardynał Joseph Bernardin, arcybiskup Chicago, utworzył Polską Misję Duszpasterską. Misja została oddana pod opiekę duszpasterską księżom z Towarzystwa Chrystusowego dla Polonii Zagranicznej.

Ks. Władysław Gowin SChr został jej pierwszym dyrektorem, a ks. Andrzej Maślejak SChr pierwszym asystentem. W roku 1989 do pracy w Misji zostały zaproszone Siostry Misjonarki Chrystusa Króla, a pierwszą przełożoną sióstr została s. Teresa Ambroża MChR. W sierpniu 2002 r. funkcję dyrektora Misji objął ks. Paweł Bandurski SChr i pełnił ją do 2007 r. W tym okresie nastąpił dalszy rozwój Misji. Kościół został przepięknie odnowiony. Wymieniono dach, odbudowano wieże i odrestaurowano wnętrze kościoła. 1 października 2006 roku kardynał Francis George, arcybiskup Chicago, przewodniczył uroczystej Mszy św. z okazji 100-lecia konsekracji kościoła.

Za: www.chrystusowcy.pl

70-lecie śmierci Męczenników mariańskich z Rosicy

17 i 18 lutego mija 70 lat od męczeńskiej śmierci 2 błogosławionych księży mariań-

skich Antoniego Leszczewicza (1890 – 1943) i Jerzego Kaszyry (1904-1943). Zginęli oni spaleni żywcem przez Niemców 17 i 18 lutego 1943 r. razem z 1526 innymi świeckimi osobami w budynkach gospodarczych, obłanych benzyną, w Rosicy niedaleko Drui, na terenie dzisiejszej Białorusi. Karna akcja Niemców była odwetem na miejscowej ludności za pomoc radzieckim partyzantom.

Już przed Bożym Narodzeniem ks. Leszczewicz otrzymał ostrzeżenie o planowanej akcji odwetowej i życzyłw rady, aby księża i siostry opuściły te tereny. W ośrodku duszpasterskim Księża Marianów w Drui odbyła się narada wraz z posługującymi tam siostrami Eucharystkami. Pracowało tam wówczas 3 księży i 9 sióstr. Ustalono, że każdy ksiądz i każda siostra podejmie indywidualnie decyzję ucieczki lub pozostania. Ks. Władysław Łaszewski wraz z dwiema siostrami w ostatniej chwili przed nadejściem Niemców uciekli. Ks. Leszczewicz i ks. Kaszyca oraz siedem sióstr pozostali z wiernymi.

W połowie lutego wojsko niemieckie rozpoczęło akcję pacyfikacyjną – palono wioski, a ludzi zwożono do kościoła w Rosicy, gdzie następowała segregacja – część ludzi zdolnych do pracy przeznaczono na wywóz do obozu przejściowego w Rydze, pozostałych – na zagładę na miejscu. Do uciekających strzelano. Ludzie mieli świadomość bliskiej śmierci, kapłani przygotowywali ludzi na śmierć – spowiadali, odprawiali msze święte, błogosławili ludzi, rozdawali dzieciom chleb. Siostry pomagały ludziom, wspólnie się modliły, opiekowały się dziećmi. Jednakże siostry, na prośbę ks. Leszczewicza zostały zwolnione.

Ks. Leszczewicza zabrano z grupą ludzi 17 lutego po południu, natomiast ks. Kaszyrę stracono w płomieniach następnego dnia. Księża zostali spaleni wraz innymi wiernymi – katolickimi i prawosławnymi. O heroizmie bohaterskich księży świadczą w procesie beatyfikacyjnym naoczni świadkowie, których świadectwa umieszczono w książce pt. „Męczennicy z Rosicy” wydanej przez Wydawnictwo Księża Marianów w 1993 r, w 50. rocznicę śmierci ks. Jerzego Kaszyry i ks. Antoniego Leszczewicza, w początkach procesu beatyfikacyjnego ówczesnych sług Bożych.

We wszystkich tych świadectwach, zarówno osób świeckich, jak i duchownych, znających tych bohaterskich kapłanów, przewijają się stwierdzenia: „Księża Antoni Leszczewicz i Jerzy Kaszyra poświęcili swoje życie dobrowolnie, dla dobra duchowego wiernych wraz z mieszkańcami Rosicy i okolic zostali spaleni podczas akcji pacyfikacyjnej, przeprowadzonej przez wojsko niemieckie lutym 1943. Byli ofiarnymi, pełnymi poświęcenia pasterzami. Pozostali, aby iść wiernym z pomocą. Uczynili to z miłości do Chrystusa i bliźnich”.

Beatyfikacja 108 męczenników II wojny światowej, wśród których znaleźli się

Księża Antoni Leszczewicz i Jerzy Kaszyra odbyła się podczas uroczystej Mszy św. 13 czerwca 1999 r. w Warszawie na Pl. Piłsudskiego. Prośbę o wyniesienie do chwały ołtarzy przedstawił J. Em. Ks. Józef Kardynał Glemp Prymas Polski. Beatyfikacji dokonał Papież Jan Paweł II.

Kościół i klasztor Marianów w Rosicy przechodził po wojnie bardzo trudne lata. Kościół był zamykany lub zamieniany na skład zbożowy i paliwowy a jego proboszcz ks. Lucjan Pawlik MIC (1913-2007) w 1950 r. skazany na śmierć wyrokiem, który zmieniono na 25 lat więzienia. Marianin powrócił z łagrów po śmierci Stalina w 1956 r., ale nie miał prawa posługiwania w kościele. Dopiero w 1989 r. kościół zwrócono wiernym. Obecnie kościół w Rosicy jest głównym sanktuarium diecezji witebskiej, a duszpasterstwo prowadzi nadal księża Marianie.

Każdego roku w połowie lutego w kościele w Rosicy odbywają się uroczyste obchody upamiętniające dzień narodzin dla nieba dwóch błogosławionych kapłanów mariańskich. Pomimo mrozu, do kościoła przybywają pielgrzymki wiernych. Po nabożeństwie w kościele wierni idą procesyjnie pod krzyż ustawiony na miejscu, gdzie spoczęły prochy męczenników, aby modlić się na tym miejscu i zapalić znicze.

Anna Dziemska

Ponowny pogrzeb pierwszych Towarzyszy Św. Franciszka

31 stycznia kapitułą generalną Zakonu Braci Mniejszych Konwentualnych, obradującą w Asyżu, odwiedzili goście specjali: minister generalny OFM fr. José Carballo; minister generalny OFM Cap fr. Mauro Jöri; wikariusz generalny TOR fr. Bernat Nebot; minister generalna FZS Encarnación Del Pozo; przewodnicząca Federacji Klarysek Urbanistek we Włoszech s. Patrizia Nocitra oraz przewodnicząca międzynarodowa Milicji Niepokalanej Raffaella Aguzzoni.

Około 12.45 bracia kapitulni wraz z gośćmi przeszli do Bazyliki dolnej, gdzie w kaplicy św. Mikołaja uczcili doczesne szczątki pięciu towarzyszy św. Franciszka: Bernarda z Quintavalle, Sylwestra z Asyżu, Wilhelma z Anglii, Elektusa z Asyżu i Walentyna z Narni (?); ich rekognicji dokonano w grudniu ubiegłego roku.

Urny z ich kośćmi pozostały wystawione w kaplicy dla uczczenia przez wiernych aż do dnia 14 lutego. Tego dnia o godz. 19.00 bracia kapitulni razem ze wspólnotą Sacro

Convento zgromadzili się w Bazylice dolnej na specjalnym nabożeństwie, podczas którego po uroczystej modlitwie zostały złożone doczesne szczątki pierwszych towarzyszów św. Franciszka w prawym transepcie, pod znanym freskiem Cimabuego „Madonna”. Tym samym został zakończony proces ich rekognicji.

Za: www.capgenofmconv2013.info

Duchowy dar generała salezjanów dla rodzimej prowincji

Przełożony Generalny ks. Pascual Chávez Villanueva zakończył oficjalnie swoją wizytę w Inspektorii Meksyku-Guadalajara (MEG), zabierając głos w piątkowe popołudnie, 16 lutego, i rano następnego dnia, 17 lutego, w czasie rekolekcji dla Dyrektorów wspólnot salezjańskich Meksyku.

Rekolekcje, w których uczestniczyli Dyrektorzy z obu Inspektorii meksykańskich oraz członkowie obu Rad inspektorialnych, które głosił ks. Adriano Bregolin, Wikariusz Przełożonego Generalnego, zakończyły się w sobotę 17 lutego, rano, wystąpieniem ks. Cháveza. Natomiast poprzedniego dnia, w piątek 16 lutego, po południu, Przełożony Generalny prowadził refleksję, w czasie której dyrektorzy zadawali mu pytania, wcześniej przygotowane, odpowiadając na każde z nich.

Wśród tematów, którym Przełożony Generalny poświęcił więcej uwagi, znalazł się ten dotyczący Życia Konsekrowanego. Ks. Chávez wskazał uczestnikom niektóre cechy osoby konsekrowanej we współczesnym świecie, przywołując w tym względzie myśli, które zawarł w swojej książce pt. „Testimoni del Dio vivente” („Świadkowie żyjącego Boga”).

Wieczorem, po momencie braterskiego dzielenia się, w czasie którego dyrektorzy podziękowali ks. Bregolinowi za wygłoszenie rekolekcji i Przełożonemu Generalnemu za jego obecność, ks. Chávez wygłosił tradycyjne „słówko na dobranoc”, co uczynił w stylu szczególnie ojcowskim. Po tym, jak poprosił, by wszyscy zbliżyli na ile to tylko możliwe, mówił o znaczeniu „słówka na dobranoc”, o wartości, jaką miało ono dla Ks. Bosko: myśl, ze strony dyrektora czy przełożonego domu na zakończenie

dnia, pozwalające zastanowić się nad tym, co dopiero co się przeżyło, nad wydarzeniami przeżytego dnia.

Następnego dnia, rano, Przełożony Generalny przewodniczył Mszy św. na zakończenie rekolekcji. W kazaniu ks. Chávez powtórzył prośbę, którą skierował pod adresem wszystkich Synów Ks. Bosko już w poprzednich dniach: realizować z oddaniem i wiernością posłannictwo salezjańskie na rzecz młodzieży Meksyku.

Po pamiątkowym zdjęciu została odsłonięta tablica pamiątkowa, która upamiętnia wizytę Przełożonego Generalnego z okazji 50-lecia kanonicznego erygowania Inspektorii Meksyku-Guadalajara. Ten gest tłumaczył powód wizyty Przełożonego Generalnego w domu rekolekcyjnym w Amatitan, który, w czasie gdy pełnił urząd Inspektora MEG, określił go mianem „Casa Betsaida”, i gdzie sala konferencyjna została nazwana jego imieniem „Sala Pascual Chávez”.

W ten sposób zakończyła się wizyta Przełożonego Generalnego na jego ziemi ojczystej, wizyta, która odbiła się szerokim echem wśród młodzieży, członków Rodziny Salezjańskiej, dobroczyńców dzieła salezjańskiego, a zwłaszcza samych salezjanów, którzy śledzili z uwagą każde jego przemówienie, przyjmując je jako dar dla całego salezjańskiego Meksyku.

Za: www.infoans.org

W Oruro pogrzeb sześciu ofiar wypadku w którym zginął polski misjonarz Ks. Mariusz Graszka

W największym ferworze przygotowań do orureńskiego karnawału, 8 lutego br. zginął w wypadku drogowym ks. Mariusz Graszka. Rozpędzony autobus wjechał w samochód i przyczepę, które naprawiali ksiądz Mariusz, postulant bonifratrów Mike i żołnierze z pobliskiej jednostki (w Challapata). Zginęło sześć osób. Ks. Mariusz dokończył życia już w szpitalu w Oruro, zaopatrzone sakramentami przez ks. biskupa Krzysztofa Białasika.

12 lutego, mieliśmy uroczystą Eucharystię w intencji wszystkich tragicznie zmarłych. Przyjechał także brat bliźniak Mariusza, który razem z nim wstąpił do seminarium i razem przyjęli sakrament kapłaństwa w Elku. Był z nami także ks. bp diecezji etckiej, Jerzy Mazur, który 11 lat temu obu braciom udzielił święceń kapłańskich. Wiadomość o śmierci Mariusza szybko obiegła całą Boliwie i chyba cały świat. Wszyscy misjonarze w Boliwii poczuliśmy się bardzo dotknięci. Mariusz tylko przez półtora roku pracował w diecezji Oruro. Był proboszczem w miejscowości Challapata. Jednak szybko zaskarbił sobie przyjaźń,

szczególnie u swoich ludzi, choć przecież na początku nawet miał jeszcze trudności z językiem.

Trudno było ukryć wzruszenie, kiedy staliśmy przed trumną i przed ołtarzem w kościele Miłosierdzia Bożego w Oruro, gdzie Mariusz odprawiał swoje pierwsze msze na ziemi boliwijskiej. Przyjechało prawie 40 Polaków, misjonarzy i misjonek ze wszystkich zakątków Boliwii. Siostry dominikanki raz i drugi zaintonowały pieśni o zmartwychwstaniu w języku polskim. Nawet na Wielkanoc nie będziemy mieli okazji głoszenia zmartwychwstania Pana w tak mocnym polskim chórze. Cieszyłem się z tej pięknej liturgii, która trwała chyba 3 godziny i miałem tę silną wiarę, że Mariusz razem z nami uczestniczy w liturgii, chwalać Boga razem z aniołami i świętymi.

W Boliwii misjonarze się skarżą czasem, że wiara ludzi kończy się na wielkim piątku. Wszyscy rozumieją cierpienie, ale niechętnie świętują zmartwychwstanie. Może nie bardziej niż w innych krajach, ale tu wśród ludzi czuje się lęk przed śmiercią i przed chorobą. Nie obce są czary i gusła, które mają chronić przed złem. I wiara staje się siłą rzeczy niekiedy magiczna. Dlatego jestem przekonany, że śmierć Mariusza była dla wielu jak wyzwolenie z lęku o śmierć. Widząc jak ginie 35-cio letni kapłan, człowiek dobrego serca, zawsze usłużny, prawdziwy pasterz, który oddawał swoje życie ludziom, musiała zrodzić się refleksja o tym, że ostatecznie życie nie jest najważniejsze. Najważniejsze jest kochanie. Ze świadectw ludzi i ze spowiedzi wysłuchanych przed mszą i po mszy za Mariusza wiem, że wiele osób zostało uwolnionych z panicznego lęku o swoje życie, o życie swoich dzieci. Prawda o zmartwychwstaniu stała się dla nas nagle czymś bardzo namacalnym.

Modliliśmy się, żeby krew Mariusza była posiewem nowych powołań, których Boliwia i Oruro tak bardzo potrzebują. I dziękowaliśmy zwyczajnie za życie, nie tylko za to piękne życie które się już skończyło, ale także za to które dopiero się zaczęło dla Mariusza, za wieczność. Ks. Wojciech Błaszczak.

30-lecie Misterium Męki Pańskiej w Górcie Klasztornej

Misjonarze Świętej Rodziny zapraszają do Sanktuarium Maryjnego w Górcie Klasztornej na Misterium Męki Pańskiej, które w tym miejscu jest odgrywane już od 30 lat. W tym roku Misterium będzie odgrywane w dniach: 16, 23, 24 marca i 6 kwietnia.

Każdorazowo rozpoczyna się ono Mszą świętą o godzinie 14.00, a kończy ok. godziny 17.00. W bieżącym roku przypada też jubileusz 90 – lecia pobytu Misjonarzy Świętej Rodziny w Górcie Klasztornej.

Górka Klasztorna to najstarsze w Polsce Sanktuarium maryjne. Matka Boża objawiła się w tym miejscu pasterzowi w roku 1079. Dzisiaj miejsce to znane jest z Cudownego Obrazu Matki Bożej Góreckiej oraz studzienki, w której woda, z chwilą ukazania się Maryi, nabrała cudownych właściwości. Opiekunami tego miejsca są od 1923 roku Misjonarze Świętej Rodziny. Na przestrzeni dziejów naszej Ojczyzny, przeciwnicy Boga i kultu maryjnego wielokrotnie starali się wymazać to miejsce z kart historii, wymazać pierwsze ślady kultu Maryi i wiary Polaków. Tak było w okresie protestantyzmu, w czasie najazdu Szwedów, w czasach zaborów, czy też w pod- czas II wojny światowej, kiedy to w Górcie stworzono obóz zagłady dla duchowień- stwa, okolicznych mieszkańców i jeńców angielskich. W listopadzie 1939 roku hitlerowcy zamordowali 5 kapłanów i 25 braci zakonnych z góreckiego klasztoru. Wielokrotnie skazywano tu Boga i Jego wy- znawców, wielokrotnie doświadczano to miejsce cierpieniem i krzyżem.

Aby uczcić męczeństwo Polaków, posta- nowiono w Jubileuszowym Roku Odkupie- nia – w roku 1984 – po raz pierwszy przedstawić Misterium Męki Pańskiej. Początek temu niezwykłemu wydarzeniu dał ks. Jan Czekala MSF, który sam wielokrotnie wcielił się w postać Chrystusa. Od tej pory każdego roku, w okresie Wielkiego Postu, odgrywane jest to Misterium na

otwartym powietrzu, na terenie Góreckiego Sanktuarium. Jest ono oparte na Ewangelii oraz dziele Romana Brandstaettera „Jezus z Nazaretu”.

Grupa parafian przebranych w stroje odda- jące nastrój ówczesnych czasów, odgrywa sceny z męki Pana Jezusa. Misterium rozpoczyna się Ostatnią Wieczerzą, na- stępnie przez Ogrójec, Sanhedryn, sąd przed Piłatem, Drogę Krzyżową wszyscy zmi- erzają na Golgotę, gdzie kończy się sceną ukrzyżowania Pana Jezusa na niewielkim wzniesieniu poza murami klasz- toru. W całe Misterium zaangażowanych jest ponad stu parafian z Walentynowa, Wiktorówka, Piesnej i Rataj (a cała parafia liczy zaledwie 640 osób). Warto dodać, że wszyscy grający w Misterium to amatorzy, głównie miejscowi rolnicy. Rolę Jezusa odgrywa tradycyjnie kapłan. W tym roku będzie to ks. Marek Gubernat MSF. Reży- serem całego przedstawienia jest ks. Piotr Gałązka MSF.

Co roku w góreckim Misterium uczestniczą tysiące pielgrzymów, którzy przyjeżdżają tu, aby na nowo przeżywać cierpienia Jezusa Chrystusa, aby łączyć się w bólu z Matką Bożą Bolesną.

Wszelkich informacji na temat Misterium Męki Pańskiej udzielają Misjonarze Świętej Rodziny, Górka Klasztorna, 89-310 Łobze- nica, tel. 67 286 08 48, e-mail: gk@msf.opoka.org.pl; strona internetowa: www.gorkaklasztorna.com.

Ks. Piotr Krupa MSF

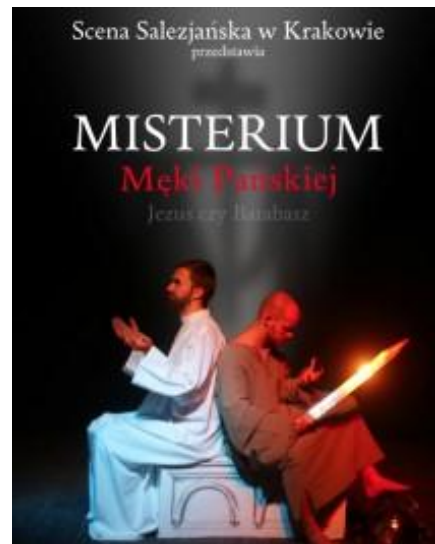
Salezjańskie Misterium Męki Pań- skiej

Od ponad 80 lat na deskach Sceny Sale- zjańskiej w Krakowie, młodzi zakonnicy pomagają wiernym przygotować się du- chowo do Świąt Wielkiej Nocy. Poprzez Misterium Męki Pańskiej – spektakl przed- stawiający ostatnie dni i godziny Jezusa i Jego uczniów – staramy się dotknąć naj- większych tajemnic naszej wiary.

Chcemy razem z Wami przeżyć i poczuć to, co działo się od Wieczernika przez śmierć na krzyżu, aż do Jego chwalebego zmartwychwstania. Dlatego zapraszamy wszystkich, którzy mają wątpliwości w wierze, szukają odpowiedzi na ważne życiowe pytania lub chcą dobrze przeżyć czas Przygotowania Paschalnego na MISTERIUM MĘKI PAŃSKIEJ prezento- wane na deskach Sceny Salezjańskiej w Krakowie, przy ulicy Tynieckiej 39.

INFORMACJE:

Misterium wystawiane jest na Scenie Sale- zjańskiej przy ul. Tynieckiej 39 w Krakowie w okresie Wielkiego Postu. Spektakle rozpoczynają się 16 lutego 2013 roku i będą wystawiane w soboty oraz w niedziele aż do 17 marca 2013 roku włącznie.

Bliższe informacje na temat rezerwacji miejsc można uzyskać:

osobiście w Wyższym Seminarium Du- chownym Towarzystwa Salezjańskiego w Krakowie, ul. Tyniecka 39 telefonicznie pod numerem: 0 601 45 48 90 (telefonować można od poniedziałku do czwartku w godzinach 15 - 18) drogą elektroniczną pod adresem: misterium@sdb.krakow.pl

Z powodu ograniczonej ilości miejsc, de- cydować będzie kolejność zgłoszeń na dany spektakl.

Dla grup zorganizowanych istnieje możli- wość zakwaterowania. Rezerwację miejsc prowadzi kl. Paweł Kosowski SDB

TERMINY SPEKTAKLI:

16.02.2013 r. (sobota) godz. 15:00 (PREMERA)
17.02.2013 r. (niedziela) godz. 14:30
23.02.2013 r. (sobota) godz. 14:00 i 16:30
24.02.2013 r. (niedziela) godz. 14:30
2.03.2013 r. (sobota) godz. 14:00 i 16:30
3.03.2013 r. (niedziela) godz. 14:30
9.03.2013 r. (sobota) godz. 14:00 i 16:30
10.03.2013 r. (niedziela) godz. 14:00 i 16:00
16.03.2013 r. (sobota) godz. 14:00
17.03.2013 r. (niedziela) godz. 14:30

Serdecznie zapraszamy i zachęcamy do wspólnego i owocnego przeżycia Miste- rium Męki Pańskiej. Salezjanie Księdza Bosko

ŚP. O. THEODORE TACK (1927-2013) OSA

10 lutego 2013, zmarł w Tulsa, Oklahoma, USA o. Theodore Tack, były Generał Zakonu Augustianów, a zarazem odważny człowiek, który przyczynił się do odnowienia życia augustiańskiego w Polsce. Jego decyzja o powrocie augustianów do Polski, zwińczyła wieloletnie starania o odnowienie życia augustiańskiego w Polsce.

O. Theodore Tack urodził się w Tulsa w Oklahoma w czerwcu 1927 r. Do zakonu augustianów wstąpił w 1944 r. Śluby wieczyste złożył w 1950 r. zaś święcenia kapłańskie przyjął we wrześniu 1953 r. Ukończył studia na Uniwersytecie Gregoriańskim

skim w Rzymie. Po ukończeniu studiów rzymskich był nauczycielem w szkołach prowadzonych przez zakon w USA.

W 1960 roku został przeniesiony do Rzymu, gdzie pracował jako wykładowca i bibliotekarz, zaś od 1968 roku w sekretariacie misyjnym zakonu. W 1971 roku został wybrany generałem Zakonu Augustianów. Funkcję tę sprawował przez dwie kadencje (1971-83). Po zakończeniu posługi przełożonego zakonu podjął na nowo pracę wykładowcy w różnych ośrodkach akademickich w USA. Najdłużej pracował w Cascia Hall, Tulsa (1987-2011). Red.

ŚP. O. BENEDYKT GRZYMKOWSKI (1935-2013) TChr

W Środę Popielcową, 13 lutego 2013 r. po południu czasu brazylijskiego zmarł w Kurytybie w wieku 78 lat nasz współbrat ks. Benedykt Grzymkowski TChr – wieloletni rektor Polskiej Misji Katolickiej w Brazylii. Śp. ks. Benedykt ostatnio pełnił funkcję kanclerza Polskiej Misji Katolickiej i pomagał w parafii pw. św. Jana Chrzyciela w Kurytybie. Uroczystości pogrzebowe śp. ks. Grzymkowskiego odbędą się we wtorek, 19 lutego.

Ksiądz Benedykt Grzymkowski urodził się 20 kwietnia 1935 r. w Chełmży. Tam też ukończył szkołę powszechną. Następnie uczył się w Niższym Seminarium Towarzystwa Chrystusowego w Ziębicach; maturę eksternistyczną zdał w Poznaniu. Z kolei rozpoczął studia filozoficzno-teologiczne w Wyższym Seminarium Duchownym (Seminarium Zagraniczne) Towarzystwa Chrystusowego w Poznaniu. 23 maja 1959 r. przyjął święcenia kapłańskie w archidiecezji poznańskiej.

Następnie studiował romanistykę na Uniwersytecie im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, uzyskując dyplom magistra literatury w 1964 r. Do chwili wyjazdu do Brazylii w 1966 r. był wykładowcą w Seminarium Zagranicznym w Poznaniu. Od stycznia 1967 r. pełnił funkcję kapelana Polaków w Rio de Janeiro. Dzięki jego staraniom została utworzona 8 listopada 1970 r. polska parafia personalna pod wezwaniem Matki Bożej Jasnogórskiej.

W latach: 1970-1974 był proboszczem polskiej parafii personalnej w Rio de Janeiro. Podczas pobytu w tym mieście w latach 1968-73 był asystentem w Papieskim Uniwersytecie Katolickim, a w latach: 1970-74 był wykładowcą na fakultecie Notre Dame. W 1975 r. został mianowany prowincjałem Towarzystwa Chrystusowego w Brazylii i zamieszkał w Kurytybie. Funkcję

provincjała pełnił przez 9 lat. W 1976 r. został mianowany rektorem Polskiej Misji Katolickiej w Brazylii.

W działalności rektorskiej między innymi: organizował spotkania opłatkowe dla polskich sióstr i księży pracujących w Brazylii, brał udział w pracach komisji przygotowującej wizytę papieża Jana Pawła II w Kurytybie w dniach 4 i 5 lipca 1980 r. przygotował wizytę Prymasa Polski, kardynała Józefa Glempa w Brazylii w 1984 r. Ponadto zajmował się organizacją wizyty arcybiskupa Szczepana Wesołego, delegata Prymasa Polski do spraw duszpasterstwa polonijnego oraz innych biskupów polskich.

Ks. B. Grzymkowski TChr zaangażowany był także w działalność „BRASPOL” – organizacji, której jest współtwórcą. Uczestniczył w życiu „Unii Stowarzyszeń i Organizacji Polskich Ameryki Łacińskiej” (w 1996 r. został wybrany wiceprezesem USOPAL). Oprócz tego brał aktywny udział w Kongresach Polonii latynoamerykańskiej (Argentyna – Urugwaj – 1993 r., Brazylia – 1996 r., Urugwaj – 1998 r., Brazylia – 2000 r.).

Od 1988 r. był proboszczem w parafii Balsa Nova (PR), kontynuując pełnienie funkcji rektora Polskiej Misji Katolickiej w Brazylii. 7 maja 1996 r. otrzymał w Ambasadzie polskiej w Brasílii – z rąk ambasador RP, Katarzyny Skórzyńskiej – krzyż komandorski orderu Odrodzenia Polski.

Ks. Grzymkowski od 1998 r. był członkiem Rady Programu Polonijnego Centrum Studiów Latynoamerykańskich (CESLA) Uniwersytetu Warszawskiego. Ks. Benedykt Grzymkowski przetłumaczył monografię Obecność Polaków i Polonii w Rio de Janeiro, wydaną przez Centrum Studiów Latynoamerykańskich (CESLA) Uniwersytetu Warszawskiego w 1998 r.

Dnia 9 listopada 1987 roku został mianowany proboszczem parafii w Balsa Nova, PR. Funkcję tę pełnił do marca 2003 r., czyli do czasu nowej nominacji, tym razem na proboszcza parafii św. Piotra i Pawła w Kurytybie PR. 17 lipca 2001 r. przełożony generalny Towarzystwa Chrystusowego mianował ks. Benedykta członkiem rady prowincjalnej zgromadzenia w Ameryce Południowej. Natomiast 6 sierpnia 2001 r. prowincjał mianował go wiceprowincjałem.

W lipcu 2001 r. brał udział w X Kapitule Generalnej Towarzystwa Chrystusowego dla Polonii Zagranicznej. 1 lutego 2006 r. został wikariuszem parafii św. Jana Chrzyciela w Kurytybie. Od 16 lipca 2009 r. pełnił także funkcję kanclerza PMK w Brazylii. Wieczny odpoczynek racz mu dać, Panie! Za: www.chrystusowcy.pl